

МАНТАЛИТЕТЪТ - КАРЦЕНОМ

Сивият зимен ден и студеният дъжд подозрително ми подбутват буквите към подтискаща мисъл, нещо тъжно и обсебващо, но прието и прилагано като естествено и елементарно в нашата Родина: *Егоизъм плюс Безгрижие е равно на Недоволство*. Не е необходимо даже притуряне или смесване на понятията егоцентризъм, отговорност, познание - те са присъщи само на една индивидуалност, не и на огромния балон - Нашенеца. Колкото по-ниско е негово ниво - емоционално и ментално, толкова по-високо е вселието за проява на недоволството. Състоянието е нестихващо и се преобразува във времето по неznайни пътища в гъста мъгла от Завист, Наглост, Злоба. Картината от птичи поглед е всеобщ гнет върху всичко живо в Отечеството ни...

При тази прозрачна истина видимата ноемврийска мъгла просиява над мен като светла радост в сравнение със сгъстения околнен свят, изпълнен с всепроникваща човешка мъгла, която напластява безизходица и отчаяние в нас - състояния описвани от психиатрите с множество термини. Но за какво са ни те и препоръчваната терапия, след като и без апаратура и наука се вижда чудовищен карценом от десетилетия, тоест столетия. За неговото появяване и развитие са писали изстрадали и посветени българи. Всичко се свежда до карценома - *манталитет на етноса ни*. А за него няма лечители по нашите земи все още, тъй като причината е далечна и като воденичен камък тежи при израстването на всяко поколение.

Неудобно, срамно, обидно се чувстват много хора по българските земи. Не са ни необходими изначалните Добро и Зло, не е необходимо да мъдруваме за Господ и Сатана. Над ценностната ни система виси мъгла - черен смок от човешки нрави, качества, съзнание. Повърхностна любов, пренебрежение, неуважение, хули и клевети са в ежедневието ни, пред децата ни, пред околния свят. Понятията духовност, възпитание и личен пример отсъстват, а възпитанието е особен, невидим процес с тайно начало, но видим край. И явно всичко се развива в маниакален егоизъм и примитивно недоволство, за които няма наложени правила или приети реакции против тях. До кога?

До кога ще дишаме въздуха под нашия си убийствен смок? Няма ли хиляда знаещи, енергични и можещи хора да променят атмосферата над България? Могат ли да превъзмогнат обиди, труд и препятствия по този път и да добият вярата на многото? Няма ли поне още десет хиляди здравомислещи след тях да запазят първите проблясъци в нашия небосклон за новите дни?

Без това не е възможно да мислим и говорим за морал и правда, за истина и обединение, а надеждата за човещина и радост в утрото остава в мъгла.

Ноември, 2013